

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Ja läinud
ta ongi

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Going Gone
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2014 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R02422223
ISBN 978-9949-87-053-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kui elad kogu aeg nagu tulistel sütel ja hoiad vaid üht sihti silme ees, jääd ilma kõige tähtsamast elus. Kui aeg otsa saab, pole vikerkaare lõpust leitud kullapada see, mis sulle meelde jääb, vaid inimesed, keda kohtasid, ja elu, mida elasid.

Aeg on hindamatu. Lapsepõlv saab otsa, teismeiga lendab mööda. Ja kui kord täisikka jõuad, möödub elu linnutiivul, enne kui arugi saad. Esimene hoiatus, teine - ja läinud ta ongi.

Ma pühendan selle raamatu unistajatele nagu mina, neile, kes mäletavad rännakut paremini kui sihtpunkti.

Üks

LAURA Doyle jõudis tippu nii kiiresti, et kaotas korraks meele-mõistuse. Ta kuulis Cameroni oigamas, kui mees lahti lasi ja temaga puhta iha laineharjal kaasa läks. Laura heitis pea kuklasse ja naeris, kui viimased värinad teda läbistasid. Mehega armatsemine oli kõige fantastilisem asi, mis temaga kunagi oli juhtunud, ja ta ei tahtnud, et see lõpeks.

„See, mu arm, oli vapustav,“ ütles ta sõrmi mehe kaela ümber põimides.

„Kas ma tõesti olen su arm?“

„Jaa, jaa, tuhat korda jaa... igavesti,“ vastas naine, tõmmates ta viimaseks suudluseks endale peale.

Laura ärkas, kuuldes kellegi häält oma nime hüüdmas, kuid sekunditega sai seksika unenäo järellainetusest südant pekslema ajav hirm, mis sundis teda turvavööd pinguldama. Eralennuk, mille peale ta Los Angeleses läinud oli, oli häтта sattunud.

Kokpitist kostis häirekell ja piloot Ken Price hõikas kõigile, et nad kinnitaksid turvavööd.

Jumal halasta, nad hakkavad kukkuma!

Marcy, tema sõber ja kolleeg, kes istus teisel pool vahekaiku, üritas nuttes kellelegi sõnumit saata. Laura mõtles oma õele Sarah'le ja siis Cameronile, kuid hüvastijättudeks polnud enam aega. Ta kuulis kedagi palvetamas, ja siis polnud lennuki nina enam silmapiiriga kohakuti.

Marcy heitis talle meeleheitliku pilgu ja viskas talle kokkuvolditud teki. Laura püüdis selle õhust kinni ja pani endale sülle sekundeid enne kokkupõrkeasendi sissevõtmist. Tema viimane teadlik mõte oli, et tekk lõhnab nagu suuloputusvesi, ja siis – *kokkupõrge!*

Valu, veeremine, torked, uskumatud kannatused, mille sarnaseid Laura kogenud ei olnud, äratasid ta järgmisel hetkel. Näoküljel voolas midagi märga, ja ta ei suutnud mõista, miks maja on nii pime. Ta sirutas käe öökapile, et tuli põlema panna, tundis sõrmede all juukseid ja kellegi nägu, kujutles, et keegi on ta majja sisse murdnud, ja karjus, kuni kõri paanikast sulgus.

Oie, mis järgnes, ei tulnud tema suust, ja siis meenus talle lennuõnnetus. Tõsiasi, et teda ei mõrvata voodis, mõjus kergendavalt, kuid mitte mõte, et ta võib selles vrakis pärast õnnetust surra.

Õhus hõljus lühise kõrbelõhn, kuid leeke ta ei näinud. Ta kuulis veel üht oiet, ja siis lühikest, lämbuvat ohet.

„Marcy, sina või? Dan? Ken? On seal keegi?”

Keegi ei vastanud.

„Palun, jumal, ära luba sel sündida,“ sosistas ta ja mõistis, et väriseb, kuid mitte šokist.

Salongis oli verd tarretama panevalt külm. Ta ei teadnud, kuhu nad kukkusid, kuid kui see oli juhtunud Kaljumäestikus, olid tema hädasid just tohutult palju juurde tulnud.

Laura hakkas kobama vöökohta, et turvavöö lahti teha ja leida tekk, mis oli tal süles olnud. Hetke pärast avastas ta, et lamab istmete vahel vahekäigus, mis tähendas, et tema kõrval põrandal on ilmselt Marcy. Ta raputas sõbra õlga, üritades teda äratada.

„Marcy! Kus tekid on? Meil on tekke vaja. Kas sa enda oma leiad?”

Marcy ei öelnud midagi, ja Laura tundis esimesi hüpotermia tunnuseid endast märku andmas.

„Ma ei elanud seda lennuõnnetust üle selleks, et surnuks külmuda,” pomises ta ja üritas tõusta, kuid jalg oli kuhugi kinni jäänud ja pimedas ei näinud ta, kuidas end vabastada. Hetk hiljem nihkus midagi temast ülalpool, ja ta tõstis käed kaitseks ette täpselt hetkel, kui õlakott istmete kohal olevast pagasihoidlast talle rinnale kukkus. Äkiline löök tekitas valu-sööstu, mis põhjustas tal teadvusekaotuse. Kui ta uuesti ärkas, oli kott endiselt ta rinnal ja ta nägi vaeva, et hingata. Kui rinnakorv ei saanud kannatada õnnetuses, siis nüüd küll. Iga hingetõmme tegi haiget, ja valu muutis ta uimaseks. Ta pidi leidma midagi, mis teda soojas hoiaks, või ta ei pruugi pärast järgmist teadvusekaotust enam ärgata.

Pärast väikest kohmitsemist õnnestus tal kotilukk lahti tõmmata ja ta hakkas asjade seas sobrama, kuni leidis midagi, mis meenutas paksu vannilina. Kui ta sõrmede all froteesse tikitud embleemi tundis, arvas ta, et see oli tasuta hommikumantel, selline, mida võib leida iga hotelli vannitoa varnast. See peab olema Dani kott. Too oli hotellidest asjade virutamise

poolest kurikuulus, ja imestas ise, miks tema krediitkaardiarve on suurem kui kõigi teiste oma.

Laura käed värisesid, kui ta end hommikumantliga kattis. Pärast seda hakkas ta end kihthaaval teistese kotist leitud asjadesse mässima. Dani habemeajamisvee lõhn oli viimane, mida ta enne järgmist teadvuse kaotust tundis.

Kui ta uuesti ärkas, oli hommik, Marcy oli eemale veerenud ja jäänud Laura käeulatusest väljapoole pidama.

„Marcy! Marcy! Kas sa kuuled mind?”

Marcy ei vastanud.

Laura lükkas katted pealt, et end vaadata, ja ahmis õhku. Tema käsivarred ja käed olid kuivanud verega kaetud. Ja sõrmed värisesid, kui ta end uurima hakkas.

Rinnus oli valu – väga suur valu. Veri ta laubal oli kuivanud, ja jalg oli endiselt kusagil kinni ja valutab kohutavalt. Tema süda paisus, kui ta väljast mingit kriipimist kuulis. Need pidid ometi kohale saabunud päästjad olema.

„Appi! Appi! Me oleme siin!” hüüdis ta, kuid keegi ei vastanud, ja kriipimine lakkas.

Kui ta mõistis, et need polnud inimesed, kes väljas selliseid hääli tegid, ja et neid ei päästeta, varises ta kokku ja puhkes valust ja pettumusest nutma. Kulus minuteid, enne kui ta oma tunded kontrolli alla sai ja võis jälle vabanemisele keskenduda. Nüüd, päevavalgel, nägi ta, kuidas eemaldada rusud, mille alla ta oli jäänud.

Ta ajas end aeglaselt istukile, oiates, kui valu läbi ta keskkohta sööstis, ja hakkas siis ükshaaval asju pealt tõstma, kuni oli vaba.

Jalg tuikas igal südamelöögil. Ta kummardus, et püksisäärt kergitada ja seda vaadata, kuid peaaegu minestas valust ja jät-

tis asja sinnapaika. Olgu, kummardamine polnud hea mõte, aga vähemalt kandis valutav jalg püsti tõustes tema raskust.

Kuid tema kergendus jäi tüürikeseks, kui ta väljast lõrinat ja seejärel madalat, kurguhäälset urinat kuulis ja varem kuulnud kriipimist meelde tuletas. Nüüd sattus ta taas paanikasse. Mõte metsloomade ohvriks langemisest oli õõvastav, ent kiire pilk kabiinile ütles talle, et see on endiselt terve.

Hea uudis oli see, et loomad teda ilmselt kätte ei saa. Halb uudis aga see, et Marcy on ilmselt surnud. Ta puhkes Dani otsima minnes nutma ja leidis ta keha kiiresti kägarasse tõmbunult piloodikabiini ukse kõrvalt nurgast. Tema sõrmed värisesid, kui ta mehe kaelalt pulssi otsis. Dani nahk oli sama külm kui õhk nende ümber, ja elumärke ei olnud. Nad olid Punases Ristis olnud rohkem kui kolleegid. Nad olid sõbrad, ja nüüd olid nad surnud. Siis meenus Laurale piloot, Ken Price. Tema pidi elus olema. Laura sellega siin üksi hakkama ei saa.

Kokpiti uks oli paakil. Ta astus sisse, ja surus käe suule, et mitte karjatada. Keni silmad olid pärani lahti, ajades tal ihukarvad püsti. Kõik muud näojooned olid kokkupõrkes lõmastatud.

Korruga hakkasid seinad ta ümber ringi käima. Laura tuigerdas kokpitiist välja ja vajus seinä äärde istukile, pannes pea põlvede vahele, et mitte teadvust kaotada. Kui iiveldushoog möödus, hakkas ta mõtlema, mida edasi teha, ja kõva häälega rääkimine näis aitavat tal keskenduda.

„Mul on vaja oma mantlit, ja mul on vaja raadiot, et abi kutsuda.”

Kuid see tähendas kokpiti tagasi minemist. Ta sundis end minema, ja nuttis läbi selle katsumuse, üritades Keni raadiot tulutult tööle saada.

Ta ei teadnud, kas niisugustel eralennukitel on raadiomajakad, kuid ta oli otsustanud mitte lootust kaotada. Pärast põgusat paanikahetke, mõeldes, et ta ei näe enam kunagi Sarah't ja Cameroni, pidi ta uskuma, et elas selle üle kindlal põhjusel. Ta läks tagasi kabiini ja pani selga nii palju Dani riideid, kui sai. Kui ta lõpuks oma mantli leidis, viskas ta selle üle käe ja hakkas rusude vahelt telefone otsima.

Cameron Winger oli mantlit kinni nõõpides teel Föderaalhoonest välja. Ta tõmbas ukse kinni langedes pea talvetuule eest õlgade vahele. Väikesed lumehelbed särasid ta peas nagu valge pits mustal satiinil. Ta oli pikka kasvu mees, kel näojooned peenemad kui tema ellusuhtumine. Talle ei meeldinud sõna *ei* ja ta ei sallinud saamatust. Ta vidutas silmi, kui ta mingit otsust langetas, kuni tema rohelised silmad vaevu paistsid ja tema paremas põses oli näha õrnalt aimatav põselohk. Ta oli kolledžist saadik FBI-s töötanud ega kahetsenud seda otsust kunagi.

Ta oli teel oma autosse, kui tema mobiiltelefon helisema hakkas. Ta vaatas, kellelt on kõne, ja kortsutas kulmu. Miks helistab talle Laura õde Sarah?

„Halloo?“

„Cameron! Jumal tänatud, et sa vastu võtsid!“

Cameronil tõmbus kõht sõlme, kui ta naise hääles paanikat kuulis.

„Mis lahti?“

„Laura lennuk ei maandunud. See kadus millalgi eile hilisõhtul radarilt.“

Maailm seiskus. Cameron tundis näol teravat talvehammustust, kui ta pea ära keeras ja silmad sulges. See ei saanud

olla tösi. Laura tähendas talle kõike. Siis hingas ta sügavalt sisse ja sundis end keskenduma.

„Ta tuli sellelt kokkutulekult Los Angelesest, jah?”

„Jaa.”

„Kas nad teavad, kus see alla kukkus?”

„Ma tean vaid, et nad alustavad otsingu- ja päästeoperatsiooni kusagil Denveris. Kas sa saad minna? Ma olen Kanadas. Keegi peab tema jaoks seal olema, ja mina sinna mitte kuidagi piisavalt kiiresti ei jõua.”

„Muidugi.”

„Hoia mind kursis,” palus Sarah.

„Muidugi,” ütles Cameron, keeras kõnniteel otsa ringi, avaldades vastupanu kiusatusele tagasi Föderaalhoonesse joosta.

Kulus üle tunni, enne kui Laura kõik neli mobiiltelefoni üles leidis, ja siis purunesid ta lootused üksteise järel, kui ükski neist signaali kätte ei saanud.

„Suudad sa seda uskuda?” pomises ta Marcyle, justkui oleks too veel elus. „Neli telefoni, ja mitte ühtki signaali.”

Marcyl polnud midagi öelda.

Vähemalt oli ta telefone otsides esmaabikarbi, mõned maiustused ja veepudelid leidnud. Ta pani toidu ja vee lennuki kaugeimasse nurka, surnukehadest eemale, ja läks siis väikesesse vannituppa. Kehaliste vajaduste eest polnud pääsu, kuid ta pidi ukse lahti jätma, et valgem oleks.

Kui ta end peeglist nägi, surus ta alla ehmunud ohke. Kui ta potile istus, oigas ta valust, ja oigas taas püsti tõustes.

Sisselõige juuksepiiril oli peanahale veritsenud, kui ta teadvusetu oli, muutes heleblondid juuksed punasetriibuliseks...